

Akita

Højde: Hanner 67 cm +/- 3 cm

Tæver 61 cm +/- 3 cm

Farve: Rød fawn, sesam, brindlet og hvid – alle farver undtagen hvid skal have urajiro.

Akitaen er en stor harmonisk hund som fra naturen side er rolig og værdig. Den er venlig, intelligent og lærenem. Det er selvsikker og fysisk stræk hund som kræver en kærlig men yderst konsekvent opdragelse. Den har brug for mange nye udfordringer da den hurtigt keder sig. Den kræver en erfaren ejer med nogen hundekendskab, som forstår at motiver og guide den – da den ellers let kan snige sig til at tage styringen på sin egen charmerende måde.

En akita er ikke begejstret for at være alene. Den har et stort behov for at være en del af familien som den knytter sig nært til. Også andre som kommer ofte i hjemmet, vil den typisk knytte sig til. Den er venlig og pålidelig over for mennesker – også over for familiens børn. Den er et tålmodigt og trofast medlem af familien – som den beskytter. Over for fremmede kan den være noget mere reserveret.

Akita'en er ganske vagtsom og passer godt på sin familie. Den gør ikke ofte – men hvis den gør, er det værd at tjekke årsagen hertil.

Jagtinstinktet er veludviklet og man bør derfor tænke sig om før man slipper sin Akita løs. I Japan har den været anvendt til jagt, især på småvildt og parvis på bjørne. I vores nordiske nabo lande bruges akita'en i dag til elgjagt. Sporarbejde er også noget som akita'en kan bruges til.

Det er ikke en race man typisk ser til lydighed og agility – men mange af hundene befinder sig faktisk godt i begge discipliner. Dog skal man være opmærksom på at det kræver en lidt mere kreativ hundefører and mange andre racer. Træning af en akita skal være varierende da den ellers hurtigt taber lysten.

Uanset hvilken beskæftigelse man vælger for sin hund – skal man være opmærksom på at det er en race som kræver en del aktivering – får den ikke det kommer dens kreativitet øjeblikkelig til udtryk og den finder selv noget at fordrive tiden med – hvilket ikke nødvendigvis er det ejeren påskønner.

Vokser den op sammen med andre hunde og andre dyrearter, kan den leve i fred med disse. Men naboens kat kan ikke vide sig sikker. Jagtinstinktet ligger der. Som andre store hunde, kan Akita'en være noget dominant, især hanhundene kan vise et mere heftigt temperament over for andre hunde. Derfor er det vigtigt, at de allerede som hvalpe lærer at omgås andre hunde – det er dog ingen garanti for at de vil kunne dette efter der er blevet kønsmodne.

Akita'en har en dobbelt pels med tyk, blød tæt underuld. Yderpelsen er lige og noget grovere. Akita'en fælder i rigelige mængder 2 gange om året. Den kræver en børste jævnlige, for at holde pelsen fri for filter.

Akitaen har et bredt hoved med et moderat langt trekantet næseparti. Den har stærke kæber med saksebid. Øjnene er relativt små og trekantede og mørke. Ørerne er ligeledes relativt små, tykke og trekantede. De er opretstående og hæder fremad. Kroppen er bred, stærk og muskuløs med et dybt bryst. Halen er højtansat og tyk og båret stramt oprullet over ryggen. Skuldre og bagben er stærke og modrat vinklede med kraftige benstammer. Poterne er tykke og runde.

Historien:

Akita'en er opkaldt efter dens oprindelsessted, nemlig Odate-regionen i den nordlige Akita-provins på hovedøen i det japanske ørige, Honshu. Et område, der på alle fire sider er omkranset af bjerge. Med kolde vintre og våde somre. Pragtfulde skove af Akita-cedertræer, bølgende marker og floden Yoneshiro fuldender et landskab, så smukt som Akita'en selv.

Oprindeligt blev Akita'en kaldt "Odate-hunden", men navnet blev ændret til Akita Inu, da racen i 1931 blev gjort til nationalt monument som Japans nationalrace. I 1992 besluttede japanerne så, at den kun skulle hedde Akita. Der er tale om en meget gammel race - formentlig langt over 1.000 år - og Akita'ens historie er med japansk grundighed nedfældet i gamle skrifter. Selvom en del af disse er gået tabt under krige og brande, kan dens udvikling og historie følges, som jagt-, vagt- og trækhund.

I Nave-epoken - år 710 til 794 - var Akita en uvurderlig partner for Matagi-jægerne. Rivaliseringen mellem stærke lokale ledere førte til utallige krige, og i den periode blev Akita'en primært avlet som vagthund. Gamle tegninger og malerier viser os Akita'en som både jagt- og vagthund gennem flere århundreder.

Under Shogun Tsunayoshi's regeringstid - år 1680 til 1709 - blev alle dyr, specielt hunde, fredet. Shogun Tsunayoshi blev født i hundens år, og snart var Tokyo fyldt med hjemløse, sultende hunde. Regeringen byggede store kenneler i forstæderne, hvor hundene blev fodret med ris og fisk, - alt betalt af skatteyderne. Historien melder dog intet om, hvad der derefter skete med hundene.

I 1600-, 1700- og begyndelsen af 1800-tallet begyndte man at avle større og stærkere dyr til forskellige formål. I avlen med akita blev der i denne periode også brugt langhårede Karafuto-hunde, en hund fra det sydlige område af halvøen Sakhalin. Man mener, at de langhårede Akita'er, vi ser i dag, er direkte efterkommere af denne Karafuto-hund.

I slutningen af Meiji-perioden - år 1866 til 1912 - var Akita'en nær ved at blive udryddet. Der udbrød hundegalskab, og der blev indført hundetegn. Det tog adskillige år at få hundegalskaben under kontrol, og mange fattige bønder, der ikke havde penge til hundetegn, slap hundene løs. Med det resultat, at løsgående hunde i de næste 20 år blev aflivet i massevis.

Goma-Go, hunhund født i 1923, og Dewa-Go, han født i 1925, er velkendte Akita'er fra den traditionelle Matagi-Akita. I 1927 grundlagde borgmester Shigeie Izumi fra Odate, organisationen Akita Inu Hozonkai (Akiho), hvis højeste formål var at bevare Akita'en. Kort tid efter kom den første liste over registrerede Akita'er. Enhver blandingsavl blev forbudt. Japanske hundeelskere hentede de sjældne japanske hunde fra alle kroge af landet. Ganske enkelt for at opbygge en stamme af racen Akita. I juli 1931 lykkedes det dem at få Akita'en erklæret som en slags nationalt monument. I årene 1935 til 1946 blev der kun holdt få, isolerede udstillinger, og det mest for, at de få opdrættere kunne holde kontakt med hinanden og redde Akita'en fra udryddelse.

I krigsårene var madrationeringen så ekstrem, at mange opdrættere ikke længere kunne skaffe føde til deres hunde. Tøj var også en mangelvare, så militæret begyndte at bruge hunde- og kattepelse til uniformerne. Både i byerne og på landet blev politifolk beordret til at fange og dræbe alle hunde. Kun de Schæferhunde, der blev brugt af militærets patruljer, undgik denne tragedie.

For at beskytte deres elskede Akita'er, gav nogle ejere dem Schæfer navne og krydsede dem med schæferhunden. Man gemte dem i fjerntliggende bjerglandsbyer, men trods alle forsøg på at bevare Akita'en, blev racen på det nærmeste udryddet. Der findes ingen optegnelser over, hvor mange Akita'er, der overlevede krigen. Japanske opdrættere fortæller, at nogle af de skjulte Akita'er blev brugt til at genopbygge racen.

Efter okkupationen af Japan bragte amerikanske soldater Akita'en med hjem til USA. Samtidig avlede man i Japan, uden at skele til kvaliteten, ganske enkelt for at tilfredsstille den store efterspørgsel. I Odate-regionen begyndte to helt forskellige linier nu at tage form. Dewa-Go linien og Ichinoseki-linien. Den mest berømte Akita af Dewa-linien er Kongo-Go, født i 1947 i byen Odate. Kongo-Go er stamfader til de fleste hunde, der blev eksporteret til USA. Dewa-linien blev meget populær hos amerikanerne og skabte grundlaget for det vi i dag kender som American Akita.

I 1948 blev Gorumaru-Go født i Akita-distriktet. Han var ud af Ichinoseki-linien og blev regnet som stamfaderen til Akita'en. Gorumaru-Go var rød/hvid pinto med sort maske og hvid blis. I 1950'erne, da Ichinoseki-linien blev mere og mere populær, gjorde japanerne alt for at bortavle uønskede fejl. De satte alt ind på at avle Akita'er med tætrullede halekrøller, stramme ansigter uden rynker og en værdig opførsel. Japanerne avlede altså hen mod den orientalske spidshund med trekantet ansigt og fremover hældende ører af moderat størrelse, og farverne rød, brindle, sesam og hvid med urajiro – som ses i dag.

I 1999 blev det bestemt fra Japan, at racen skulle deles i to. Pr 1.1.2000 skulle alle lande under FCI (den øverste myndighed for stambogsføring) have delt den daværende Akita op i to racer. Den lette orientalske type fra Japan skulle fortsat hedde Akita. Den større kraftigere type fra fortrinsvis USA skulle nu døbes om til Great Japanese Dog, som senere blev til American Akita.